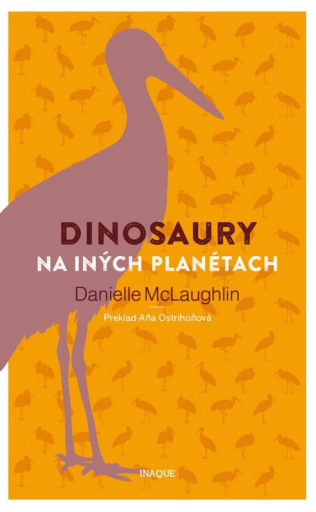

DINOSAURY **NA INÝCH PLANÉTACH**

Danielle McLaughlin

Preklad Aňa Ostrihoňová

INAQUE

DINOSAURY NA INÝCH PLANÉTACH

**DANIELLE
McLAUGHLIN**

**Dinosaury na iných
planétach**

*z angličtiny preložila
Aňa Ostrihoňová*

**INAQUE
2016**

Vydanie tejto knihy podporila spoločnosť

Dinosaurs on Other Planets by Danielle McLaughlin

Copyright © Danielle McLaughlin 2016

Translation © Aňa Ostrihoňová 2016

Redakcia a korektúry Martina Kubealaková

Obálka © Lenka Rajčanová

Slovak edition © Inaque 2016

ISBN 978-80-89737-40-6

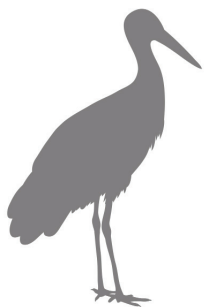
ISBN EBOOK 978-80-89737-41-3

Pre mojich rodičov, Mary a Teda

DINOSAURY NA INÝCH PLANÉTACH

Umenie zväzovania chodidiel	9
Nemrhám nenávisťou na tých, s ktorými bojujem	25
Všetko o Alice	33
Pozdĺž rieky s volavkami	41
Večer striebornej líšky	53
Nie oleandre	65
Silueta	77
Iná krajina	89
Vôňa zvädnutých kvetov	101
Vo chvíli pádu	121
Dinosaury na iných planétach	135

UMENIE ZVÄZOVANIA CHODIDIEL

Začnite na sviatok bohyne Kuan-jin, aby vás obdarovala milosťou. Alebo uprostred zimy, keď mráz otupí kosti krehké ako ľad na hladine jazera. Začnite, keď je malá, kým majú kosti bližšie k vode a chodidlo možno tvarovať ako koryto horského potoka.

Je utorok, bola tu pani, čo chodí upratovať, a v hale nechala pach ako v taxíku, syntetickú borovicovú vôňu s názvom Alpská jar, hoci práve začal november. Janice si rozopne mokrý kabát, zavesí ho na vešiak. Premýšľala, že jej spomenie, že tú vôňu nemá rada, ale v dome sa stretnú zriedka a lístok s odkazom – *Nemám rada osviežovač vzduchu*. – pôsobí triviálne, takmer malicherne. Rovnako je tu ešte aj skutočnosť, že tá pani upratuje aj pre iné matky zo školy. Janice už vycítila hierarchiu spojenectva, vie, že sa dajú očakávať menšie zrady a zákernosti.

Zhora sa valí hudba, ťažké údery basov, ktoré vibrujú cez strop: zvuk Becky, ktorá sa ulieva z hokejbalového tréningu. Príde pani Hardingová zo susedného domu. Bude sedieť na verande pred oknom, čakať, kým sa Janice vráti, teraz sa už pravdepodobne súka do svojho po členky dlhého kožucha, zaväzujúc si topánky, pripravujúc sa na útok pred Janiceinými vchodovými dverami. Bude sa sťažovať, ako sa na schodoch šmýka, pretože sú na nich napadané mokré listy, akoby na ňu Janice nastavila pascu, a potom, keď sa hudba vypne, bude hodinu sedieť pri kuchynskom stole, srkať šálku čaju a neustále rozprávať.

Cestou po schodoch sa Janice zastaví na odpočívadle, aby upravila zbierku krištáľov, miniatúrnych sošiek vtákov a zvierat. Sú zostavené na stole pri okne, kde na ne dopadá svetlo. Každý utorok ich upratovačka zloží, aby utrela prach zo stola, a každý utorok ich

tam poukladá naopak. Dnes sa zdá, že stolík nikto neutrel, ale aj tak sú figúrky pootáčané.

Z police v izbe jej dcéry sa na ňu díva rad plyšových hračiek. Čas k nim bol neľútostný, každá hračka trpí svojím postihnutím: obtrhaný Iljačík bez chvosta, vyplznutý jednooký medvedík. Becky sa zachmúri, keď zbadá svoju matku. „Povedala som ti, aby si klo-pala,“ povie a vypne hudbu. Tento rok v júli mala štrnásť a náhle je vyššia a plnšia. Jej tvár, ktorá už bola príliš okrúhla na to, aby mohla byť pekná, sa ešte viac zaokrúhlila a svoje dlhé hnedé vlasy, svoju najväčšiu prednosť, začala nosiť v pevnom uzle. Sedí na posteli, stále v školskej blúzke a sukni. Vyzula si topánky a sivé vlnené podko-lienky a Janiceine nylonové pančuchy si obmotáva okolo pravého chodidla, na miestach, kde si ich natiahla cez prsty, už pustili oká.

„Čo to robíš?“ opýtala sa Janice.

„Viazem si chodidlá.“

Janice pozoruje, ako sa jej dcéra snaží skrčiť si prsty na nohách, díva sa, ako sa jej stále vystierajú. „Robíš si srandu, však?“

„Je to na projekt z dejepisu u slečny Matthewsovej. Je to o tom, ako kedysi dávno ženy trpeli.“

„Stále nechápem, prečo si zväzuješ chodidlá!“

„Aby som mohla em-pa-ti-zo-vať?“ povie Becky. „Aby som ve-dela, aké je to byť utláčaná? Takže tak.“

„Koľko rokov má slečna Matthewsová?“

Becky neodpovedá. Obmotáva si pančušky okolo prstov. Tesne pod členkom má bledoružovú jazvu, spomienku na to, že si nohu privrzla medzi dvere. Pokožku tam má o odtieň svetlejšiu. Zdvihne prúžok bielej látky z kopy, čo má pri sebe na posteli, a začne si obvä-zovať chodidlo, pridáva ďalšie, až kým sa nezmení na biely kýptik.

Rozrežte brucho živého teľaťa a vložte jej chodidlá do rany tak hlboko, aby krv siahala až po členky. Ak nemáte teľa, zohrejte krv opice, kým nezovrie, pridajte plod moruše a trieslovinu. Chodidlá máčajte dovtedy, kým pokožka nezmäkne.

V izbe je chladno a Janice sa brodí kopami vecí na zemi – spodnou bielizňou, časopismi, sprejmi –, aby zatvorila okno. Zo škatulky na toaletnom stolíku hneď vedľa očných tieňov a lesku na pery sa sypú tampóny v žiarivo farebných obaloch ako cukríky.

Vyzerajú tu neprimerane, tieto artefakty dospelosti, akoby sa dieťa hralo s obsahom kabelky svojej matky. Izba je v zadnej časti domu s výhľadom na úzku záhradu, ktorá sa zvažuje k rieke. Keď bola Becky malá, Janice sa bála, že sa tam zatúla a utopí sa, preto v jedno leto Philip pribil plech na drevené koly a vyrobil plot. Poslúžil, ale teraz je päsťou na oko, plech sa pokrčil a zhrdzavel. Keď príde jar, pomyslí si Janice, keď sa dni predĺžia a počasie bude príjemnejšie, plot rozoberie. Zatvorí okno a zatiahne záclony.

Becky si stále obväzuje chodidlo. Vedľa seba na posteli má niekoľko listov papiera, na jednom je napísané „Umenie zväzovania chodidiel“, kópia slabej kvality ručne písanej príručky. Vedľa neho má stránku s fotkami a grafmi, pri niektorých sú inštrukcie: *Šúchajte chodidlo ostrým kameňom alebo kusom býčieho rohu*. Janice v prvej chvíli nespozná, že na fotke je chodidlo. Je to sivo-biela hrča s prstami vnorenými do podrážky ako kus plastu, čo ste zabudli blízko ohňa. Majiteľka chodidla sa placho usmieva do objektívu. Na tom, ako ukazuje svoju deformáciu, je niečo groteskné, takmer odporné, akoby bola trpaslíkom v starom potulnom cirkuse, a Janice odvráti zrak, pozrie sa znovu na chodidlo svojej dcéry. Keď sa díva, ako si Becky obväzuje chodidlo, spozná jemný vlnitý okraj egyptských bavlnených vankúšov z hostovskej izby.

„Do kelu, Becky! Vieš, koľko to stojí? Nemohla si si zobrať niečo iné? Čokoľvek?“

„Hľadala som všade,“ povie Becky, „nič iné som nenašla. Keby si bola doma, opýtala by som sa ťa, ale nebola si tu.“

„Možno by som slečne Matthewsovej mohla povedať cenu vankúšov, to by ako príklad utláčania stačilo.“

Becky sa zamračí, prestane si viazať chodidlo. „Prečo sa k slečne Matthewsovej správaš ako suka?“

„Povedala som ti, aby si to slovo nepoužívala?“

„Aké slovo?“

„Vieš aké. A len pre tvoju informáciu, nemám žiadny problém so slečnou Matthewsovou, len mám pocit, že má čudné predstavy o domácich úlohách.“

„Nenávidíš ju,“ povie Becky.

Janice sa zhlboka nadýchne. „To nie je pravda,“ povie pomaly, „ani som ju nikdy nestretla,“ ale keď to vysloví, spomenie si na predvčajší deň otvorených dverí, na štíhlu, ryšavovlasú ženu so

strapatým, asymetrickým účesom v mäkkých čižmách Ugg, hoci v tej chvíli si myslela, že je to len dievča, pretože bola na nerozoznanie od tínedžeriek, ktoré sa okolo nej motali.

„Keby si šla na rodičovské, tak by si ju stretla. Oco ju stretol. Oco ju má rád.“

Janice o tom premýšľa, potom sa rozhodne nechať to tak. Začne zbierať oblečenie zo zeme a vešia ho do skrine.

Becky si ďalej obväzuje chodidlo. „Pani Robertsová ju tiež nenávidí,“ povie, „ale pani Robertsová žiarli, pretože slečna Matthewsová je zlatá a všetci si myslia, že pani Robertsová je piča. Čo vlastne je.“

„Becky!“ Janice prestane zbierať oblečenie. „To slovo už nikdy nepovieš, počuješ ma?“

„Slečna Matthewsová nám dovoľí rozprávať, čo chceme.“

„Varujem ťa, Becky...“ Potom k nim doľahne zvuk, v ktorý dúfala – zvuk zvoniaceho telefónu. „Neskončili sme ešte, Becky,“ povie a pohrozí dcére prstom, „to zďaleka nie.“

Keď je pokožka jemná, zlomte štyri malé prsty po druhý článok a zložte ich. Zoberte nôž a osekajte nechty. Mohli by prerásť ako Olgoj chorchoj do temnoty päty, a tak by chodidlo mohlo odumrieť.

Včera večer šla s Philipom na oslavu štyridsiatky do reštaurácie v Douglass. Oslávenkyňa Angela bola kamarátka z vysokej školy. Presnejšie bola Philipovou kamarátkou z vysokej školy, pretože napriek tomu, že boli kedysi v jednej partii, Janice ju nikdy nemala rada. Angeline tri dospievajúce dcéry tam boli tiež a stihli sa už nakaziť afektom svojej matky: ostýchavý, flirtujúci chichot, sklon stať príliš blízko a zbytočne sa každého dotýkať. Pištali a všetky sa hodili na Philipa a jedna z nich, tá prostredná, mu povedala „strýko“ a pobožkala ho.

Cestou v aute domov Janice povedala: „Myslím, že Angela príliš schudla, vidno jej to na tvári.“

„Mám pocit, že vyzerá dobre,“ reagoval. „Nevyzerala na štyridsať, to určite nie.“

Janice šoférovala. Pozrela sa naňho na sedadle spolujazdca, ale díval sa z okna. „Vieš, čo mi povedala jej sestra?“ opýtala sa.

„Angela im všetkým predpísala diétu. Chúďatá dievčatá. Tá najmenšia nemôže mať ani dvanásť.“

„Má štrnásť,“ povedal, „rovnako ako Becky.“

„Aj tak to je veľmi málo, Philip.“

„Zakázala im čipsy a čokoládu,“ vysvetľoval a obrátil sa k nej. „To nie je žiadne týranie.“

Blížili sa ku križovatke a prudko zabrzdila. „A o tom ste sa s Angelou bavili?“ opýtala sa. „Ukrytí za barom celý večer?“

„Angela ťa má rada,“ povzdychol si, „vždy sa snažila s tebou spriatelíť. Keby si jej tak dala šancu. Rozprávali sme sa o Becky, keby si chcela vedieť, o tom, ako pribrala.“

„To nemyslíš vážne...“

„Ale no tak, určite si si to všimla aj ty.“

„Poviem ti, čo som si všimla, všimla som si, ako si sa celý čas vtieral tej umelohmotnej Angele. A ak nie jej, tak jej dcéram. Nemysli si, že som to nevidela. Tá blondáta ťa v jednej chvíli prakticky chytila za zadok, je horšia ako jej matka.“

„Zastav,“ povedal, „zastav, chcem vystúpiť. Prídem domov peši.“ Stáli na červenej, chcel si otvoriť dvere, ale boli zamknuté.

„Také teatrálné, Philip, sme asi päť drbnutých minút od domu,“ ale plakala, nenápadne si utierala oči chrbtom ruky. Mohol sa natiahnuť a dvere odomknúť, ale zostal sedieť, a keď zasvietila zelená, šli ďalej. Mlčal, až kým nezastavili pred domom. Teraz už vzlykala, slzy jej tiekli po lícach. Odopol si bezpečnostný pás.

„Pomyslela si si niekedy, že dopadneme takto?“

Pripravte si obväzy z bieleho hodvábu alebo bavlny dlhé desať či a široké dva tsuny. Zlomte klenbu chodidla a obväzy obmotávajújte v násobkoch ôsmich, zviažte ich pod členkom. Nenechajte sa znepokojiť výkrikmi: vánok, ktorý v noci vzdychá pri lotosovej cibulke, ráno rozkvitne do slnka lupeňov.

Prebehne cez odpočívadlo k ich spálni a zdvihne slúchadlo. „Prosím,“ povie.

„Ahoj.“

Tieto rozhovory po hádkach pripomínajú ľudové tance, komplikovaný systém krokov vpred a ústupov predvedených s rôznou

mierou pôvabu. Urobte správne pohyby v správnom poradí a tanečníci sa nakoniec vrátia na pôvodné miesto. „Počúvaj,“ povie Philip, „nemal som to včera hovoriť, prepáč.“

„Boli sme obaja unavení. Angela ma vždy znervózni. Neviem, prečo som si ju tak pripúšťala.“

„Angela sa vie ľuďom dostať pod kožu, má na to osobitné nadanie,“ a ona vie, že to tak nemyslí, vie, že má Angelu rád, že ju pravdepodobne niekedy aj pretiahol, ale chápe, že Angelu jej ponúka ako formu ospravedlnenia. Lahne si na posteľ a zatvorí oči.

„Premýšľala som,“ začne, „o tom, čo si včera povedal o Becky inej hmotnosti. Porozprávam sa s ňou o tom.“

„Prosím, nie,“ namietne, „bol som mimo.“

„Nie, vôbec nie,“ najmä preto, že sa to čakalo, ale teraz, keď to vyslovila nahlas, premýšľa, či náhodou nemá pravdu.

„Nechcem, aby bola nešťastná, je to úžasné decko. Ale rob, ako uznáš za vhodné.“

„Neuškodí jej, keď pár kíľ schudne.“ Čaká, kým jej povie niečo iné, ale mlčí. Cíti, že sa chystá telefonát ukončiť. „Prídeš domov na večeru?“ opýta sa, kým premýšľa, čo by ešte povedala, aby ho pri telefóne udržala.

„Myslím, že nie. Musím zobrať na večeru nejakých klientov.“

„Kde ich zoberieš?“ opýta sa, ale on už hovorí „tak čau“ a potom zavesí.

Položí telefón a chvíľu sedí na okraji postele. Tieto telefonáty zvyčajne fungujú ako náplasť, už len to, že sú, je viac ako čokoľvek, čo sa povie. Tento bol iný. To, ako sa rýchlo chcel rozlúčiť, premýšľa, to, ako sa jej ľahko vzdal. Prejde k zrkadlu, aby si upravila vlasy. Ruka jej preletí k hrdlu, keď zbadá vo dverách Becky. „Bože, Becky!“ vykrikuje. „Zľakla som sa ťa.“

„Volal oco?“

Janice prikývne. Ako dlho tam stála? Premýšľa.

Becky začne rytmicky kopáť do zárubne, päť výkopov ľavou nohou, päť pravou, chodidlá má obviazané bielou výplňou vankúšov. „Príde domov na večeru?“

„Nie, má stretnutie s klientmi.“ Ukáže na obvazy na dcériných nohách. „Daj si to dole a choď si dorobiť úlohy.“

Becky pokrúti hlavou. „Nie, to nie. Len teraz som si ich zaviazala.“

Janice k nej prejde a chytí koniec obväzu na dcérinom pravom chodidle. Dievča skríkne a začne kopat', chytí matku za zápästie. Otočí sa a vykročí čudným neistým krokom k svojej izbe s rozpaženými rukami, akoby udržiavala rovnováhu na povraze. Jeden z obväzov sa jej uvoľní a odmotáva sa s každým ďalším krokom.

Janice si pošúcha zápästie. „To stačilo, Becky,“ povie a ide za ňou cez odpočívadlo. „Zajtra zjdem do školy. Pôjdem za slečnou Matthewsovou.“

Becky sa zastaví vo dverách svojej izby. „To je ale náhoda,“ povie, „pretože slečna Matthewsová sa chce stretnúť s tebou.“ Z vrecka sukne vytiahne papier, pokrčí ho do guľôčky a hodí ju do matky, trafi do hrudníka. Potom vojde do izby, buchne dvermi a zamkne ich na kľúč.

Janice zdvihne papier, vyrovná ho. Je to predtlačený formulár pre rodičov so školským modrým erbom v hlavičke, kolónkou na dátum a voľným miestom. Rukou napísaný odkaz veľkými okrúhlymi písmenami s malými krúžkami nad „i“ ju žiada, aby zavolala do školy a dohodla si stretnutie. Nič viac o tom, akej povahy má byť toto stretnutie, len podpis rovnakým okrúhlym písmom: Madeleine Matthewsová. Na lístku bol dátum pred dvoch dní. Janice zabúcha na dvere dcérinej izby. „Becky,“ zakričí, „prečo sa chce slečna Matthewsová so mnou stretnúť?“ Ale Becky mlčí. Keď sa pokúsi znova: „Správaš sa detinsky, Becky. Musíme sa o tom porozprávať,“ stále neodpovedá. Ale keď Janice schádza po schodoch, zdá sa, že počuje, ako jej dcéra niečo hovorí, niečo, čo znie ako „piča“.

Ak je chodidlo veľké či prsty príliš mäsité, nasypťe medzi obväzy sklenené alebo porcelánové črepiny. Spôsobia zahŕňovanie mäsa, ktoré časom odpadne, chodidlo bude menšie a krajšie. Preväzujte ich dvakrát do týždňa, prípadne, ak je rodina bohatá, každý deň. Čoskoro sa medzi päťou a klenbou vyhlíbi údolie, temné a tajomné ako jantárová brána.

Dole si naleje pohár vína a posadí sa za kuchynský stôl. Predstavuje si Philipa v nejakej reštaurácii, kde si dáva príťažlivé jedlo podávané príťažlivými čašníčkami s plnými lesklými perami. Zatvorí oči, ale čašníčky nezmiznú, nie, sú ešte jasnejšie, svorka usmievavých príjemných mladých žien. A keď sa obraz zaostrí, začnú splývať,

jedna žena nad druhú, až kým sa nespoja do jedinej – do ženy s ryšavými strapatými vlasmi, ktorá dosť neprimerane na reštauráciu stojí pred školskou tabuľou. Slečna Matthewsová. Šťastná nezložená slečna Matthewsová, ktorá žiari jedinečným citom mladosti: nádejou. Nevšímavá slečna Matthewsová, ktorá sa s túžbou obracia na predchádzajúce storočia, aby si našla nejaký problém. A napriek tomu, že Janice vie, že je to len trik jej mysle, znepokojuje ju to.

Nemal inú ženu, teda aspoň nejakú významnejšiu, od matky Mandy Wilsonovej pred šiestimi rokmi; tým si je celkom istá. Možno mal z času na čas nejaký románik, ktorý by vysvetľoval dočasný chlad potom, čo sa vrátil domov z pracovnej cesty, odstup v spôsobe, akým sa jej dotýkal. Ale nič také ako vtedy, keď sa bála, že oňho prišla. A potom, aj keď spal doma, v posteli vedľa nej, nadránom vstala a prechádzala sa po dome, dotýkala sa predmetov, prstami prechádzala po stenách, operadlách stoličiek, akoby sa snažila zachytiť čokoľvek, čo jej unikalo.

V iné noci vyniesla veci do záhrady, veci, ktoré sa počas dňa rozhodla zničiť: ozdoby, taniere a riady, mušľu prinesenú z dovolenky. Zašla až na koniec pozemku, odkiaľ ju Philip nepočul, a hádzala ich o plot. V jednu takúto noc, keď sa jej pri nohách hromadilo sklo, sa obzrela do záhrady a všimla si, ako sa v susednom dome zažalo svetlo, zdvihli sa rolety a za oknom videla siluetu pani Hardingovej.

Ale nejako vytrvala a jej vytrvalosť priniesla odmenu. Prišiel k rozumu, ako vedela, že príde, a keď mala Becky narodeniny, pred školskou bránou pristúpila k matke Mandy Wilsonovej a podala jej pozvánku. Mandyina matka sa v ten piatok ukázala v ich dome s plachou dcérou v modrých sviatočných šatách. Zobrala si pohár bazovej limonády, pochválila krištál. A potom sa spolu s Janice zapojila do prenikavého, rýchleho rozhovoru s ostatnými matkami, dokonca sa zasmiala, aj keď trochu hystericky, kým dievčatká behali hore-dolu po schodoch alebo sa posadili do kruhu na podlahe a zapletali jedna druhej vlasy.

Pred svitaním navštívte sochu Panny s malými nohami. Obetujte jej ryžové guľky s godži a hodvábne papučky, nie väčšie ako vrabec.

Školský areál tvoria tri jednoposchodové bloky budov zo sedemdesiatych rokov a skleneno-ocelová prístavba, v ktorej sú počítačové učebne. Ocelové školské insígnie – Matka milostivá – visia nad vchodom. Slečna Matthewsová na ňu čaká v prázdnej triede, opravuje písomky za dlhým obdĺžnikovým stolom. Vlasý jej zakrývajú tvár, keď sa skláňa nad zošitom. Škatuľka s úhľadne uloženými pastelkami leží vedľa ružovej zošívачky a misky s farebnými spinkami. „Vy ste určite Beckyina mama,“ povie a postaví sa, aby jej podala ruku. „Janice, však?“

„Áno,“ prikývne Janice. Všimne si, že slečna Matthewsová jej neoznámila, ako ju má oslovovať.

„Posaďte sa, prosím,“ slečna Matthewsová ukáže na stoličku na druhej strane stola a Janice sa posadí.

Slečna Matthewsová si opäť sadne a ruky jej vystrelia do kano nádý gest a rýchlych pohybov. Zošívачku posunie o centimeter doľava, zároveň kôpku papierov. Janice pozoruje, ako si prstom prechádza po vnútornej strane goliera na blúzke, narovnáva si ho, hoci už teraz stojí tak pevne, akoby bol naškrobený. „Takže,“ začne slečna Matthewsová a dlane zloží na stôl. „Dostali ste môj odkaz.“

„Aj bez neho by som sa u vás zastavila.“

„Aha?“ ruka slečny Matthewsovej opäť vyletí ku golieru, teraz sa ho však dotkne len zbežne.

„Áno, pre to zväzovanie chodidiel. Nemám pocit, že by to bolo...“ odmlčí sa, aby posledné slovo vyznelo jasne, „vhodné.“

Slečna Matthewsová zľahka nakloní hlavu do strany. „S mojimi dievčatami to robím každý rok. Zvyčajne ich to zaujíma.“

Jej dievčatami? Pomyslí si Janice. Aké vlastnícke právo si môže uplatňovať táto žena, ktorá je sama ešte len dievčaťom? A každý rok? Koľko rokov to môže byť? Tri? Štyri?

„Je to trošku stredoveké, nie? Doslova.“

„No, vlastne,“ odpovie slečna Matthewsová, „a to je dosť zaujímavé, v niektorých odľahlých častiach Číny sa chodidlá dievčatám zväzovali do roku 1946. Ale tu nejde o dátumy, všakže? Radšej sa na to dívam zo širšieho sociologického hľadiska.“ Zobrala si pero a klepká ním po stole, čo by pokojne robila aj Becky, a Janice musí bojovať s nutkaním povedať jej, aby prestala.

„Majú štrnásť rokov,“ ozve sa Janice. „Chodidlá im stále rastú, môže im to poškodiť kosti.“

Slečna Matthewsová zvráští obočie. „Prepáčte? Myslím, že vám nerozumiem...“

„Videla som, ako pevne si Becky obväzuje chodidlá. Môže si tým zastaviť prívod krvi.“

Slečna Matthewsová sa odtlačí na stoličke, čím trochu zväčší vzdialenosť medzi sebou a Janice. „Samozrejme, že nerobíme žiadne pokusy s uväzovaním chodidiel. V skutočnosti sa o tom rozprávame, pozeráme nejaké videá na YouTube a tak podobne.“

V triede je zrazu teplo a nedýchateľný vzduch. Janice chce otvoriť okno, ale slečna Matthewsová rozpráva. „Možno,“ hovorí, „sa tým veľkou okľukou dostávame k tomu, prečo som sa s vami chcela stretnúť. Všimli ste si, že je Becky v poslednom čase nepokojná, utiahnutejšia než zvyčajne?“

Než zvyčajne? A je Becky utiahnutá? Tichá, to áno, ale byť utiahnutá je niečo iné, nie? Utiahnutá je niečo iné. „Je to tínedžerka, byť utiahnutou má v základnej výbave,“ a znenávidí sa vo chvíli, keď jej tie slová vyjdú z úst.

„Ako iste viete,“ pokračuje slečna Matthewsová, „pre Becky je škola spoločensky náročnejšia. Vždy s tým mala problém, ale teraz je to vypuklejšie. Určite jej nepomáha skutočnosť, že si z nej iní uťahujú pre jej hmotnosť, ale snažila som sa to zastaviť.“

„A prečo sa o tom dozvedáme až teraz?“ opýta sa Janice.

Slečna Matthewsová sa vážne zahľadí do okna na upravenú zeleň pri hokejbalovom ihrisku, na ktorom dievčatá v žltých dresoch poskakujú ako jahniatka napriek ostrému novembrovému vetru. „Spomínala som to Beckyinu otcovi na stretnutí s rodičmi.“ Ruku položí na škatuľku s pastelkami, akoby bola talizman. „Rozumiem tomu tak, že doma máte problémy?“

„Ako to myslíte?“

„Becky spomínala isté napätie...“

Určite tam nastane napätie, pomyslí si Janice, keď príde domov a s Becky sa porozpráva. Má nutkanie nájsť triedu, v ktorej je Becky, a vytiahnuť ju za golier von, aby sa jej opýtala, čo to robí, baví sa o nich, o ich súkromí s cudzím človekom. „Neviem, o čom hovoríte,“ povie.

Slečna Matthewsová otvorí ústa. Práve v tejto chvíli by jej vek mohol pomôcť a rok či dva navyše by všetko zmenili, ale ona je skutočne dievčaťom, za ktoré ju Janice považuje, a tak povie: „Myslím tým napätie medzi vami a Beckyným otcom.“ Mierne sa otočí smerom k dverám, telo sa skôr ako myseľ pripravuje na útek.

Janice má chuť chytiť ju za vlasy a streliť jej facku. Vie, čo sa slečna Matthewsová snaží povedať, vie tiež, že jej to nemôže dovoliť povedať. Slečna Matthewsová opäť hovorí; to, čo nesmie povedať, sa jej točí na jazyku a z úst vychádza v podobe váhavých šípov slov a viet.

Na druhej strane miestnosti je pod plagátom s púšťou Gobi odpadkový kôš. Janice k nemu stihne pribehnúť presne vo chvíli, keď začne vracat'. Vracia na prázdnu škatuľu od džúsu a hoblinky z ceruziek pokrútené ako olúpaná pomarančová kôra. Potom znovu vracia. Postaví sa, ústa si utrie rukou. V očiach má slzy, ktoré si vysuší rukávom, ale zrazu sa opäť naplnia a uvedomí si, že plače. Prechádzajúc k dverám, sa pozrie na slečnu Matthewsovú a vidí, že vyzerá zarazená, šokovaná; šokovanejšia, pomyslí si Janice, ako keby jej naozaj strelila facku.

Raz uviazané chodidlo je uviazané navždy: len málo žien vydrží bolesť prebudených kostí. Starajte sa o ne opatrne, ale vždy po tme. Krása ukrytá pod obväzmi sa môže svetlom zničiť.

Sedí v kaviarni niekoľko hodín, kým personál nezačne dvíhať stoličky a utierať podlahu pri jej nohách. Keď konečne príde domov, nájde halu a izby na prízemí v úplnej tme až na blikajúce svetlo televízora v obývačke. Becky je rozvalená na pohovke, chodidlá uviazané v bielych obväzoch má vyložené na sedacom vaku. Janice rozsvieti. „Becky, musíme sa porozprávať.“

Becky zažmurká, pretrie si oči. Pošepká niečo nepočuteľné, zdvihne diaľkové ovládanie a začne prepínať kanály.

Janice sa postaví medzi svoju dcéru a obrazovku. „Dnes som bola za slečnou Matthewsovou.“

Becky položí ovládanie, televízia zostáva na kreslenej rozprávke. „Sme s tvojím otcom veľmi šťastní, Becky. Rozumieš tomu?“

Becky na ňu nemo hľadí.